

Arrest

nr. 94 904 van 11 januari 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nederlandse nationaliteit te zijn, op 22 oktober 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 20 september 2012 tot beëindiging van het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 december 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 januari 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van verzoekende partij en haar advocaat S. VANHEMMENS en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 5 september 2011 een aanvraag in om, in de hoedanigheid van werknemer of werkzoekende, in het bezit te worden gesteld van een verklaring van inschrijving.

1.2. Verzoeker wordt op 24 mei 2012 in het bezit gesteld van de E-kaart.

1.3. Op 20 september 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing tot beëindiging van het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die op 25 september 2012 aan verzoeker ter kennis wordt gebracht, luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 42 bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 49 / 54 / 57 gelezen in combinatie met artikel 69 ter van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van [A. D.], Nationaliteit :Nederland, [...].

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Betrokkene diende een aanvraag in tot verklaring van inschrijving als werknemer/werkzoekende op 5/9/2011 , en verkreeg de E-kaart op 24/5/12. Overeenkomstig artikel 42bis, §1 van de wet van 15.12.1980 kan de minister of zijn gemachtigde controleren of aan de naleving van de verblijfsvoorwaarden wordt voldaan.

Uit bijkomend onderzoek blijkt dat betrokkene sinds zijn inschrijving (dd 24/5/12) slechts twee dagen heeft gewerkt op een periode van bijna 4 maanden (24/5/12 - heden). Betrokkene kreeg als werkzoekende bij de toekenning van het verblijfsrecht het voordeel van de twijfel. Heden dient te worden vastgesteld zijn tewerkstelling niet ten goede is geëvolueerd. Indien betrokkene toch een reële kans op tewerkstelling zou hebben binnen de Belgische arbeidsmarkt, mag worden verwacht dat hij reeds aan de slag zou zijn geweest. Uit de RSZ-databank blijkt het tegendeel. Sinds zijn aanvraag tot op heden heeft betrokkene in totaal slechts 12 dagen gewerkt. Hij is er dus niet in geslaagd zijn marginale tewerkstelling te laten evolueren naar een volwaardige tewerkstelling. Bijgevolg voldoet hij niet aan de verblijfsvoorwaarden als werknemer, noch als werkzoekende, overeenkomstig artikel 40 §4 1° van de wet van 15.12.1980.

Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene beroep moet doen op financiële steun van het OCMW om in het levensonderhoud te voorzien. Het betreft een leefloon in 1ste categorie als samenwonende. Betrokkene dient dus heden beschouwd te worden als beschikker van voldoende bestaansmiddelen, zonder economische activiteiten in België. Deze bestaansmiddelen worden echter ter beschikking gesteld door de Belgische overheid, wat uiteraard niet in overeenstemming is met de voorwaarden zoals opgenomen in art. 40, §4, eerste lid, 2° (wet 15.12.1980).

Aangezien betrokkene niet langer voldoet aan de eerder vermelde verblijfsvoorwaarden en een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel, wordt een einde gesteld aan het verblijfsrecht overeenkomstig artikel 42bis, §1 van de wet van 15.12.1980."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991). In een tweede middel beroept hij zich op de schending van de motiveringsverplichting, van het beginsel van de fair play, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van het rechtzekerheidsbeginsel. Tevens betoogt hij dat bij hem gewekte verwachtingen niet werden nageleefd, zodat eveneens dient te worden aangenomen dat hij een schending van het vertrouwensbeginsel inroept. Deze middelen worden samen behandeld.

Verzoeker verstrekt volgende toelichting bij zijn middelen:

"[...] Terwijl, verzoeker alles in het werk heeft gesteld om een vaste tewerkstelling te vinden.

Het klopt dat verzoeker 12 dagen gewerkt heeft sinds zijn aanvraag op 05.09.2012.

Evenwel zijn het enkel de interim-kantoren Randstad en Tempo-Team die verzoeker af en toe een kans hebben gegeven om een dag te gaan werken. (stukken 3 en 4)

Het is immers zo dat verzoeker vanaf het beginne bij verscheidene interim-kantoren was ingeschreven, evenals bij de VDAB, echter was verzoeker nooit geschikt of had hij weinig ervaring enz. (zie onderstaand)

Het e-mailverkeer dat verzoeker bijbrengt, kan de motivatie en inzet van verzoeker niet ontkennen. (stuk 5)

Onderstaand enkele voorbeelden:

[...]

Uit het bovenstaand e-mailverkeer en stuk 5 kan het volgende worden afgeleid:

- *Verzoeker heeft zich tijdig ingeschreven bij verschillende interim-kantoren*
- *Verzoeker heeft evenals spontane sollicitaties verzonden*
- *Verzoeker stond open voor verscheidene jobs: van schoonmaker tot boomverzorger*
- *Verzoeker heeft gesolliciteerd in verscheidene regio's*

Kortom verzoeker heeft meer dan behoorlijk zijn best gedaan om te kunnen werken.

Uit het e-mailverkeer blijkt ook duidelijk dat hij dit met een grote motivatie deed. Bovendien spreekt verzoeker Nederlands en Frans, hetgeen ook een pluspunt zou moeten zijn.

Voorbeeld van een motivatiebrief

[...]

Echter kreeg verzoeker steeds het deksel op zijn neus: niet genoeg ervaring, geen standvastig werkverleden, geen openstaande vacatures enz.

Nochtans is verzoeker een jonge man van 34 jaar, gemotiveerd en tweetalig.

Toch paste hij niet in het profiel om te gaan schoon maken of bomen te gaan snoeien?

Welnu, wanneer verwerende partij een einde wenst te maken aan het verblijfsrecht, moet zij steeds rekening houden met alle elementen van het dossier: de duur van het verblijf in België, de leeftijd, de gezondheidstoestand, de gezins- en economische situatie, de sociale en culturele integratie in België enz.

In principe en in theorie zou verzoeker snel aan een vaste tewerkstelling moeten geraken.

Uit de briefwisseling blijkt duidelijk dat dit absoluut niet het geval is en dat dit zeer moeilijk is.

Eén en ander kan te maken hebben met de huidskleur van verzoeker. Ook een cultureel element waarmee rekening moet gehouden worden.

Verzoeker is van Afrikaanse afkomst en dus niet blank.

Uit onderzoek is gebleken dat discriminatie nog steeds een terugkerend probleem is bij het solliciteren. Dit kan niet ontkend worden.

Normaliter mag er geen onderscheid worden gemaakt: m of v. Echter is in zulke branches bekend dat kleurlingen zelfs niet eens op een eerste gesprek mogen komen.

Het was de taak van verwerende partij om dit grondig na te gaan.

Verwerende partij heeft zelfs nagelaten om de werkelijke feiten te achterhalen en verzoeker uit te nodigen om zijn verhaal van de feiten toe te lichten waarom hij nog geen vaste job had gevonden.

Verzoeker is immers zeer gemotiveerd. Hij woont samen in bij zijn zus en schoonbroer, ook twee personen die vast werken. Hij verkeert dus in een goed leefmilieu.

Van mei 2012 t.e.m. september 2012 heeft verzoeker een leefloon van het OCMW te Asse ontvangen rond € 500,00 per maand. (stuk 6) Echter is het niet de intentie van verzoeker om te profiteren van de financiële steun van het OCMW. Dit blijkt ook uit de vele e-mails die verzoeker nog heeft gestuurd tijdens deze periode.

Plotseling verkreeg verzoeker dan ook op 25.09.2012 kennis van de ongunstige beslissing van verwerende partij en het bevel om het grondgebied te verlaten.

Dat in onderhavig geval de goede trouw van verzoeker niet in vraag kan worden gesteld.

Echter berustte de beslissing van verwerende partij op verkeerde feitelijke gronden, die nochtans determinerend waren, teneinde de beslissing ten opzichte van verzoeker te nemen.

Dat eenzijdige rechtshandelingen immers met individuele strekking die uitgaan van een bestuur en die rechtsgevolgen beogen te hebben voor één of meer bestuurden, afdoende gemotiveerd moeten zijn in de akte die de beslissing zelf bevat.

Dat drie voorwaarden moeten zijn vervuld opdat aan de materiële en formele motiveringsplicht zou zijn voldaan, in die zin dat de motieven kenbaar moeten zijn in het administratief dossier (formele motivering), de motieven moeten juist zijn en eveneens draagkrachtig (materiële motivering) .

Dat de draagkracht slaat op vier elementen, zijnde de logische consistentie (geen tegenstrijdigheden), de juridische aanvaardbaarheid (hanteren van de juiste wettelijke grond en de juiste interpretatie van de wet), de feitelijke aanvaardbaarheid (gebaseerd op de juiste en relevante feiten) en de beleidsaanvaardbaarheid (aansluitend bij het gevoerde beleid) .

Dat niet aan het draagkrachtvereiste is voldaan, nu blijkt dat de bestreden beslissing niet berust op correcte feitelijke gegevens.

Dat aldus voormelde motivering niet afdoende is.

Dat aldus de feiten verkeerd werden geïnterpreteerd, zodat de beslissing onredelijk is in dit geval.

Zodat, de bestreden beslissing niet beantwoordt aan de motiveringsvereisten die krachtens artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 Vreemdelingenwet vereist zijn.

[...] Dat uit de beslissing van verwerende partij duidelijk blijkt dat zij zich niet gebaseerd heeft op de concrete elementen van het dossier, maar louter algemene, vage overwegingen en vermoedens had.

Dat verzoeker deze elementen als zijnde onvoldoende motivering en zorgvuldigheidsbeginsel wenst aan te halen (cfr. supra).

Terwijl, verwerende partij de algemene beginselen van behoorlijk bestuur dient te respecteren.

Algemene beginselen van behoorlijk bestuur zijn criteria waaraan behoorlijk overheidshandelen moet beantwoorden en getoetst worden. Zij hebben een algemeen karakter en gelden ongeacht het domein. De Raad Voor Vreemdelingenbetwistingen kan deze beginselen aldus toetsen aan de beslissingen en het handelen van de overheid.

Uit hetgeen voorafgaat, blijkt duidelijk dat verwerende partij zowel de motiveringsplicht, de fair play, de zorgvuldigheidsplicht, het redelijkheidsbeginsel als de rechtszekerheid en gewekte verwachtingen heeft geschonden.

Voor wat betreft de materiële en formele motiveringsplicht kan verwezen worden naar middel 1.

Het dossier van verzoeker werd op een onbehoorlijke manier bestudeerd en behandeld.

De procedurele zorgvuldigheidsnorm werd aldus niet gerespecteerd: verwerende partij was onzorgvuldig bij de vaststelling en waardering van de feiten waarop het besluit rustte. Evenals werd de materiële zorgvuldigheidsnorm geschonden: de voorbereiding van de beslissing werd onvoldoende getroffen.

Verzoeker is te goeder trouw en doet er alles aan om een tewerkstelling te vinden, terwijl hij hierna een negatieve beslissing van verwerende partij ontving.

In die optiek heeft verwerende partij geen fair play gespeeld. Als overheid mag zij de burgers niet unfair behandelen. Verzoeker had het vertrouwen dat de overheid volgens recht zou handelen. Bij een onderzoek, kan er voldoende verwacht worden dat verwerende partij haar onderzoek grondig zou voeren en niet enkel in de RSZ- databank zou kijken.

Bijgevolg werd eveneens het redelijkheidsbeginsel geschonden: de nieuwe beslissing van 20.09.2012 is kennelijk onredelijk. [...]"

2.2.1. Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan deze is genomen. Zo wordt aangegeven dat verzoekers verblijfsrecht van meer dan drie maanden wordt beëindigd op grond van artikel 42bis, § 1 van de Vreemdelingenwet. Hiertoe wordt gesteld dat verzoeker niet (meer) voldoet aan de verblijfsvoorwaarden als werknemer of werkzoekende overeenkomstig artikel 40, § 4, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet. Er wordt toegelicht dat verzoeker sinds zijn aanvraag op 5 september 2011 tot op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing slechts 12 dagen heeft gewerkt en hij sinds de inschrijving op 24 mei 2012 tot op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing slechts 2 dagen heeft gewerkt. Er wordt aangegeven dat er aldus sprake is van een marginale tewerkstelling en dat indien verzoeker een reële kans op tewerkstelling zou hebben binnen de Belgische arbeidsmarkt mag worden verwacht dat hij reeds aan de slag zou zijn en een volwaardige tewerkstelling zou hebben. Verder wordt eveneens vastgesteld dat verzoeker ook niet voldoet aan de voorwaarden om als beschikker over voldoende bestaansmiddelen te worden erkend, nu hij financiële steun geniet van het OCMW. Gelet op voormelde motieven toont verzoeker niet aan dat verweerder zich heeft gebaseerd op "louter algemene, vage overwegingen en vermoedens".

De Raad stelt vast dat de motivering van de bestreden beslissing pertinent en draagkrachtig is en verzoeker in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hem bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Een schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 is niet aangetoond.

2.2.2. In zoverre verzoeker betoogt dat de bestreden beslissing niet berust op correcte feitelijke gegevens en dat deze onredelijk is, dient het middel te worden bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht. Dit onderdeel van het middel dient te worden beoordeeld in het licht van de toepassing van artikel 42bis, § 1 van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

"Er kan een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie door de minister of zijn gemachtigde indien hij niet meer voldoet aan de in artikel 40, § 4, en de in artikel 40bis, § 4, tweede lid, bedoelde voorwaarden of, voor de in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° en 3°, bedoelde gevallen, indien hij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk. De minister of zijn gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan."

Artikel 40, § 4, eerste lid van de Vreemdelingenwet is verder gesteld in volgende bewoordingen:

“§ 4. Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij :

1° hetzij in het Rijk werknemer of zelfstandige is of het Rijk binnenkomt om werk te zoeken, zolang hij kan bewijzen dat hij nog werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld;

2° hetzij voor zichzelf over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk, en over een verzekering beschikt die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt;

3° hetzij is ingeschreven aan een georganiseerde, erkende of gesubsidieerde onderwijsinstelling om er als hoofdbezigheid een studie, daaronder begrepen een beroepsopleiding, te volgen en indien hij beschikt over een verzekering die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt, en hij door middel van een verklaring of van een gelijkwaardig middel van zijn keuze de zekerheid verschaft dat hij over voldoende middelen van bestaan beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk.”

Uit de rechtspraak van het Europees Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen blijkt dat de Europese regelgeving het vrij verkeer waarborgt aan personen die een reële en daadwerkelijke bezigheid van economische aard verrichten of wensen te verrichten, met uitsluiting van werkzaamheden van zo geringe omvang dat zij louter marginaal en bijkomstig blijken (Hof van Justitie 23 maart 1982, nr. 53/81, Levin).

Verzoeker betwist niet dat hij sinds zijn aanvraag op 5 september 2011 tot op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing slechts 12 dagen heeft gewerkt en hij sinds de inschrijving op 24 mei 2012 tot op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing slechts 2 dagen heeft gewerkt. De Raad stelt vast dat het geenszins als kennelijk onredelijk kan worden beschouwd waar verweerder een dergelijke beperkte tewerkstelling kwalificeerde als marginale tewerkstelling. Verzoeker betoogt dit in wezen ook niet en toont niet aan dat verweerder ten onrechte vaststelde dat verzoeker, gelet op zijn marginale tewerkstelling, niet voldoet aan de voorwaarden om als werknemer te worden beschouwd.

Verzoeker betoogt wel dat hij alles in het werk heeft gesteld om een vaste tewerkstelling te vinden. In zoverre hij aldus wenst aan te voeren dat hij nog voldeed aan de voorwaarden om als werkzoekende zijn verblijfsrecht van meer dan drie maanden te behouden, dient erop te worden gewezen dat in artikel 40, § 4, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, wat werkzoekenden betreft, is voorzien in twee cumulatieve voorwaarden. De vreemdeling die meent als werkzoekende een verblijfsrecht uit voormelde wetsbepaling te kunnen putten, moet zowel aantonen dat hij “werk zoekt” als dat hij een “reële kans maakt om te worden aangesteld”.

Het kan niet worden betwist dat verzoeker werk zocht en hiertoe inspanningen heeft geleverd. Zo geeft hij aan bij verschillende interimkantoren te zijn ingeschreven, evenals bij de VDAB, en brengt hij e-mailverkeer aan waaruit blijkt dat hij effectief solliciteerde voor diverse betrekkingen. Hij kan aldus worden gevolgd waar hij stelt dat hij tijdig was ingeschreven bij verschillende interimkantoren, hij spontane sollicitaties verrichte, hij openstond voor verscheidene jobs en heeft gesolliciteerd in verschillende regio's.

Niettemin dient te worden vastgesteld dat verzoeker met zijn betoog niet aannemelijk maakt dat verweerder ten onrechte besloot, verwijzend naar de zeer beperkte tewerkstelling van verzoeker sinds zijn aanvraag en het gegeven dat kon worden verwacht dat verzoeker reeds werk zou hebben gevonden indien hij een reële kans op tewerkstelling heeft, dat hij geen reële kans op tewerkstelling binnen de Belgische arbeidsmarkt heeft. Zo toont verzoeker niet aan dat zijn kwalificaties en vaardigheden aansluiten bij de Belgische arbeidsmarkt. Het enige dat verzoeker hiertoe aanvoert is zijn kennis van het Nederlands en het Frans, doch door enkel naar dit gegeven te verwijzen toont hij nog niet aan dat hij over de vereiste beroepskwalificatie beschikt om werk te vinden en dat verweerder ten onrechte of op kennelijk onredelijke wijze besloot dat niet blijkt dat hij een reële kans op tewerkstelling heeft op de Belgische arbeidsmarkt. Niettegenstaande een kennis van de landstaal/-talen vaak noodzakelijk is om te worden aangenomen, is dit enkele gegeven veelal niet voldoende. Verzoeker weerlegt aldus ook niet de motivering in de bestreden beslissing dat kon worden verwacht dat verzoeker reeds werk zou hebben gevonden indien hij een reële kans op tewerkstelling heeft.

De uiteenzetting van verzoeker lijkt verder eerder een bevestiging in te houden van de vaststelling in de bestreden beslissing dat verzoeker geen reële kans op tewerkstelling heeft, nu hij hierin verwijst naar het gegeven dat hij enkel via interimkantoren de kans kreeg af en toe een dag te werken en hij zelf aangeeft dat hij “nooit geschikt” was of “te weinig ervaring” had. Uit het emailverkeer dat hij voegt blijkt

zo ook dat daarin veelal wordt aangegeven dat er geen openstaande vacatures zijn die beantwoorden aan het profiel van verzoeker of dat het profiel van verzoeker niet aansluit bij de vacature of er kandidaten zijn wiens profiel beter aansluit bij de vacature. Ook geeft hij zelf aan dat hij "*in principe en in theorie*" snel een vaste tewerkstelling zou moeten kunnen bekomen, doch dat uit het gevoegde emailverkeer blijkt dat dit absoluut niet het geval is en zeer moeilijk is. Verzoeker poneert vervolgens dat de moeilijkheden die hij ondervindt om werk te vinden mogelijk te maken zouden hebben met zijn huidskleur en wijst erop dat niet kan ontkend worden dat discriminatie een terugkerend probleem is. Zonder het bestaan van discriminatie te ontkennen, dient er niettemin op te worden gewezen dat de vaststelling overeind blijft dat verzoeker, door enkel te wijzen op zijn kennis van het Nederlands en het Frans, niet aantoonde dat hij over de vereiste beroepskwalificatie beschikt die hem moet toelaten binnen de Belgische arbeidsmarkt werk te vinden. Hij kan dan ook in geen geval voorhouden als zou een mogelijke discriminatie 'de' reden zijn van zijn marginale of niet-tewerkstelling. Er blijkt bijgevolg ook niet dat verweerder een onderzoek diende te voeren naar een mogelijke discriminatie. Hij maakt met zijn uiteenzetting ook geenszins aannemelijk dat verweerder hem had moeten uitnodigen om toe te lichten waarom hij geen job heeft gevonden, nu hij niet aantoonde dat dit enig dienstig gegeven zou hebben opgeleverd dat een andere beslissing had kunnen rechtvaardigen.

Verzoeker betwist tenslotte ook niet dat hij, gelet op het feit dat zijn bestaansmiddelen ter beschikking worden gesteld door de Belgische overheid, niet kan worden beschouwd als beschikker over voldoende bestaansmiddelen. Hij beperkt er zich toe te stellen dat hij niet de bedoeling heeft te profiteren van de financiële steun van het OCMW, doch weerlegt daarmee voormeld motief geenszins.

Waar verzoeker nog wijst op het gegeven dat hij in België in een goed leefmilieu verkeert omdat hij inwoont bij zijn zus en schoonbroer, wijst de Raad erop dat dit gegeven niet van aard is aan te tonen dat verweerder geen toepassing kon maken van artikel 42bis, § 1 van de Vreemdelingenwet om het verblijfsrecht van verzoeker te beëindigen. Er blijkt verder ook niet dat verweerder bij de toepassing van deze bepaling rekening diende te houden met de duur van het verblijf van verzoeker in het Rijk, zijn leeftijd, zijn gezondheidssituatie, zijn gezins- en economische situatie of zijn sociale en culturele integratie in België. Verzoeker licht evenmin toe op welke grond wel rekening diende te worden gehouden met deze elementen. In ieder geval maakt hij ook geenszins aannemelijk dat een element in deze zin aanwezig is die tot gevolg heeft dat de bestreden beslissing als kennelijk onredelijk zou dienen te worden beschouwd.

Verzoeker maakt met zijn uiteenzetting niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden weerhouden.

2.2.3. Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kan verzoeker ook niet gevolgd worden waar hij stelt dat het redelijkheidsbeginsel geschonden werd (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.2.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen.

2.2.5. De uiteenzetting van verzoeker laat ook niet toe vast te stellen dat het rechtzekerheidsbeginsel of het vertrouwensbeginsel werd miskend. Verzoeker wist immers of behoorde te weten dat indien hij niet langer voldeed aan de voorwaarden van artikel 40, § 4 van de Vreemdelingenwet zijn verblijfsrecht kon beëindigd worden. Hij toont verder niet aan dat verweerder door consciëntieus de wet toe te passen is afgeweken van een vaste gedragslijn of van toezeggingen of beloften die hem zouden zijn gedaan.

2.2.6. Aangezien verzoeker evenmin aantoont dat het bestuur oneerlijke middelen, zoals het achterhouden van gegevens, vertragingsmanoeuvres of overdreven spoed, zou hebben aangewend, kan ook geen schending van het fair play-beginsel worden vastgesteld.

De middelen zijn ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf januari tweeduizend dertien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

I. CORNELIS